

Поводом 1. јануара, рођендана великана наше књижевности Бранка Ћопића Дечји културни центар Београд је расписао литерарно дружење на тему „Изокренута прича“. Инспирација је истоимена Ћопићева прича, омиљена и маштовита, која може да размахне дечију домишљатост и распламса машту. На конкурс су учествовала и два ученика II-3, наше школе Славко Томић и Милица Поповић. Међу неколико хиљада пристиглих радова, радови наших ученика су добили похвале и специјалне награде.

Изокренута прича

Било је сунце, небо је кренуло на свој пут преко јутра. Пробудио ме цвркулт дворишта из птица. Нерадо сам отворио радњу и кренуо са уобичајеним очима. Када сам отворио жуте степенице на мачку су стајала врата.

Умиљато сам га прео а он ме је помазио. У мом мачку је наручје исплело за цело јутро џемпер. Од те породице је мачак постао део нашег јутра. Унео је породицу у радост а моја љубав му је дала сву нашу породицу. А шапа показује колико он воли нас тако што додирује мачком наше носе и лиже их пољупцем па тако даје језик. Остварио ми се највећи кућни љубимац да добијем жељу.

Школски прибор највише воли мог мачка Жућка. Када пишем по Жућку свеска обавезно лежи изнад и оловком дира шапу. Све што проверим он мора да напише. Воли да ми под

отме и баци га на оловку. Зато и ово видим наопако да би он могао да пише док будно прати одозго колико га волим.

Од како је живот стигао у нашег мачка, радост и игра су пуни наших дана. Ова захвалница је моја изокренута прича за Жућка који данима умотава шареним шаловима нашу пређу.

Томић Славко II-3

Рођенданска збрка

Мој рођендан је дуго чекао мене и коначно сам стигла. Торту је направила баку а храна је припремала моју маму. Пиће је било задужено за тату. Најлепша хаљина је обукла мене, а коса је красила моје црвене шналице. Ноге сам обула на златне балетанке и од среће ми је стално било лице на осмеху. Стигли смо у играчку која је била препуна разних играоница. Ствари које раде помогле су нам са девојкама и гости су једва чекали да ја дођем. Долазила је једна по једна школа и парк из другара. Дружење је било сретно и весело због свих. Прво се играоница играла у деци азатим је на ред дошао трик који је извео мађионичара. На почетку је зец извукао мађионичара из шешира, а затим је голуб претворио чаробни штапић у слику. Најчудније је било када је извучено моје уво из дугачке мараме. Заиста, представа је била одлична и мађионичар је аплаудирао и смејао се деци. После су девојке угасиле тарту и донеле светло, а рођенданска песма је запевала гостима. Жеља ме је замислила и свећице су ме одувале. На крају је весела торту појела све госте а пуно поклона је било срећно јер су добили мене. Био је то стварно један диван дан.

Милица Поповић II₃